

Изведнажъ месецътъ побледнѣ, безъ да се закрие задъ рида. На небето блѣсна една нова звезда. Рѣдка, невидана звезда. Дори мецана презъ дългия си животъ не бѣше виждала такава.

Звѣроветъ се изплашиха много отначало. Смутиха се и, все пакъ, усѣтиха, че съ тѣхъ става нѣщо чудно. Вълкътъ прѣвъ заговори:

— Да го пустнемъ, искате ли? — каза той съ мекъ и нѣкакъ добъръ гласъ.

— О, да го пустнемъ! — отговориха, безъ да се колебаятъ, въ хоръ звѣроветъ. — Тоя човѣкъ не ни е на правилъ никакво зло. Той е добъръ чотѣкъ!

Старата елха се изправи на прѣсти и заклати клони. Искаше ѝ се да види, сжщитѣ ли сж тия звѣрове, които преди малко се заканваха на пленника.

— Е, хайде, потрудете се, деца! — каза вълкътъ. — Азъ ще се поразходя. Въ такава свѣтла нощъ не ми се яде.

Прѣснаха се звѣроветъ. Останаха само плѣховетъ и малко-то зайче да прегризатъ преврѣзкитѣ на омотания пленникъ.

А той гледаше, какъ бързо и сръчно гризатъ, и не разбираше, какво става. Най-после, когато свѣршиха, малкото зайче застана на заднитѣ си крачета, за да разгледа отблизу страшния герданъ. Побутна то тоягата, що хвърляше огнени топки, и каза:

— Е, ставай де! Свободенъ си вече! Ние ти прощаваме. Иди си у дома, за да не замръзнешъ въ гората. Ти нѣмашъ топълъ кожухъ като мене.

Човѣкътъ се помръдна. Измъкна се отъ вълчата яма. И, като видѣ, какъ довѣрчиво бѣ клекнало малкото, сиво зайче и го гледа, изведнажъ вдигна приклада на пушуката си. Ала ржката му бѣше схваната и не се помръдна.

Човѣкътъ се намръщи, а малкото зайче се затича при майка си.

— Какво е това, майко? — питаше то уплашено. — Ние му простихме и го пустнахме, а пъкъ той искаше да ме убие?

— Война, — отговори майка му.

Малкото зайче се сгуши до майка си и си мислѣше радостно, загдето се бѣ спасило: — Колко ли ще е хубаво, по-често да се явяватъ на небето такива златни звезди, които да ни пазятъ?...

Г. Горнева